

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 10.2.2006

KOM(2006) 49 slutlig

**DEN FEMTE RAPPORTEN FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET,
EUROPAPARLAMENTET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA
KOMMITTÉN SAMT REGIONKOMMITTÉN**

om tillämpningen av direktiv 89/552/EEG ”Television utan gränser”

{SEK(2006) 160}

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1.	Inledning	3
1.1.	Bakgrund	3
1.2.	TV-marknadens utveckling i Europa	3
2.	Meddelanden om genomförandet i de nya medlemsstaterna	5
3.	Tillämpning av direktivet	5
3.1.	Tillämpningsområde	5
3.2.	Jurisdiktion (artikel 2)	5
3.3.	Evenemang av särskild vikt för samhället (artikel 3a)	6
3.4.	Gynnad distribution och produktion av TV-program (artiklarna 4 och 5)	7
3.5.	Reklamregler (artiklarna 10–20)	7
3.5.1.	Antagande av ett tolkningsmeddelande	7
3.5.2.	Reklamskyltar runt stadion under sändningen av idrottsevenemang	8
3.5.3.	Övervakning	8
3.6.	Skydd av minderåriga och den allmänna ordningen (artiklarna 2a, 22 och 22 a)	9
3.7.	Samordning mellan nationella myndigheter och kommissionen	9
3.7.1.	Kontaktkommitté	9
3.7.2.	Gruppen av tillsynsmyndigheter	10
4.	Översyn av direktivet	10
5.	Internationella aspekter	10
5.1.	Utvidgningen	10
5.2.	Samarbetet med Europarådet	11
6.	Slutsatser	11

1. INLEDNING

1.1. Bakgrund

Genom detta meddelande överlämnar kommissionen till rådet, Europaparlamentet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och regionkommittén (för kännedom) den femte rapporten om tillämpningen av direktiv 89/552/EEG¹, ändrat genom direktiv 97/36/EG², ”Television utan gränser” (nedan kallat ”direktivet”).

Enligt artikel 26 i direktivet skall kommissionen senast den 31 december 2000 och därefter vartannat år förelägga Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén en rapport om tillämpningen av direktivet i dess ändrade lydelse. Kommissionen skall i tillämpliga fall också lägga fram ytterligare förslag för att anpassa direktivet till utvecklingen på TV-sändningsområdet, särskilt mot bakgrund av den senaste tekniska utvecklingen.

Denna rapport följer på den fjärde rapporten³, som antogs i januari 2003 och omfattar tillämpningen av direktivet under åren 2003 och 2004⁴.

I en bilaga till den fjärde rapporten föreslog kommissionen ett arbetsprogram för att inleda en diskussion om möjligheten att anpassa EU:s regelverk på detta område till följd av den tekniska och marknadsmässiga utveckling som ägt rum. I enlighet därmed inledde kommissionen under 2003 samråd i syfte att göra en översyn av direktivet⁵.

Denna rapport skall betraktas som en del av den diskussionen.

1.2. TV-marknadens utveckling i Europa

Under åren fram till 2004 utvecklades EU:s audiovisuella industri i hög grad. Samtidigt gick vissa affärsmodeller igenom svåra prövningar och på vissa områden genomgick aktörerna en konsolideringsprocess.

Nya affärsmöjligheter (främst digital markbunden television)⁶ och tillhandahållande av audiovisuella tjänster med hjälp av nya tekniska plattformar har lett till att det har tillkommit ytterligare sådana tjänster på marknaden, och har därmed stärkt det välkända fenomenet med fragmentering av utbudet. Denna utveckling ser ut att fortsätta i en situation där reklambudgetarna stagnerar och där det inte finns stora utsikter för ökad offentlig finansiering.

¹ EGT L 298, 17.10.1989, s. 23.

² EGT L 202, 30.7.1997, s. 60.

³ KOM(2002) 778 slutlig, 6.1.2003.

⁴ När så är nödvändigt kommer hänvisningar också att göras till de senaste händelserna under 2005.

⁵ Se punkt 4 i rapporten.

⁶ Omläggningen till digital markbunden television planeras i de flesta medlemsstater ske under åren 2006–2012.

I praktiken visar antalet kanaler tydligt att utbudet av tjänster ökar. I början av 2001⁷ fanns det mer än 660 kanaler med potentiell nationell täckning som sände via markbundna sändare, satellit eller kabelnät. Tre år senare hade siffran i EU-15 stigit till mer än 860⁸.

Ännu snabbare har utvecklingen av TV-sändningar riktade mot utländska marknader varit. I början av 2004 fanns det om omkring 220 sådana kanaler⁹. Mer än 160 av dem sände till EU-25 från andra medlemsstater eller andra länder (år 2001 fanns det bara 68 sådana kanaler i EU-15).

Den viktigaste förutsättningen för utbyggnaden av direktanslutna audiovisuella tjänster är att det finns allmän tillgång till bredband. På senare år har det gjorts stora, och fortfarande ökande, infrastrukturinvesteringar. Det har lett till att medlemsstaterna i EU-15 vid utgången av 2004 i genomsnitt hade en täckning motsvarande 88 % av befolkningen¹⁰. Samtidigt har anslutningen till fasta bredbandsnät hela tiden ökat. Vid utgången av 2004 var 10 % av befolkningen i EU-15 och 9 % av befolkningen i EU-25 ansluten till bredband¹¹.

Den totala marknaden för EU-25, på basis av programföretagens intäkter, uppgick 2003 till uppskattningsvis 64,5 miljarder (62,2 miljarder euro under 2001, dvs. en ökning med 3,7 %) ¹².

Allmännyttiga programföretag har konsoliderat sin andel av EU-marknaderna mätt i intäkter. De totala intäkterna från offentliga radio- och TV-tjänster uppgick 2003 till 29,1 miljarder euro (inom EU-25, varav 1,6 miljarder euro kom från radiotjänster), ett belopp som är praktiskt taget oförändrat jämfört med 2002¹³.

Privata programföretag inom EU-15 gjorde 2003 en sammanlagd vinst på 18,3 miljarder euro, ett belopp som också det är praktiskt taget oförändrat jämfört med året före¹⁴. Intäkterna för betal-TV och paketabonnemang nådde upp till totalt 13,6 miljarder euro under 2003. Det innebar en ökning på 14,3 % jämfört med året före och berodde på framgången med paketabonnemang¹⁵.

Reklamen är fortfarande den huvudsakliga inkomstkällan för TV-bolagen i EU. Efter flera års ökning (som endast avbröts 2001) nådde den totala marknaden för TV-reklam upp till omkring 25,7 miljarder euro under 2004 för EU-15 (en ökning med 7,2 % jämfört med 2003)¹⁶. Den minskning av reklamintäkterna som ägde rum under 2001 uppskattas till omkring 6,8 % (uppgifter från 2002 i förhållande till uppgifter från 2000)¹⁷.

⁷ Europeiska audiovisuella observationsorganets årsbok för 2001.

⁸ Europeiska audiovisuella observationsorganets årsbok för 2004.

⁹ Samma som föregående.

¹⁰ IDATE, Utvecklingen av tillgången till bredband i Europa, 2005.

¹¹ Kommunikationskommittén 2005.

¹² Europeiska audiovisuella observationsorganets årsbok för 2005. Vissa kategorier av offentliga och privata radiobolag har inte tagits med i beräkningen.

¹³ Samma som föregående.

¹⁴ Samma som föregående.

¹⁵ Samma som föregående.

¹⁶ Samma som föregående.

¹⁷ Samma som föregående.

Marknaden för TV-reklam var 2004 nominellt sett ungefär lika stor som 2000 och stod för nästan en tredjedel av de totala reklaminvesteringarna¹⁸.

2. MEDDELANDE OM GENOMFÖRANDET I DE NYA MEDLEMSSTATERNA

De nya medlemsstater som gick med i EU den 1 maj 2004 har ålagts att meddela vilken lagstiftning de antagit för att tillämpa direktivet. Den genomgång som gjorts visar att de har uppfyllt sina åtaganden på detta område.

3. TILLÄMPNING AV DIREKTIVET

3.1. Tillämpningsområde

Efter att Mediakabel BV hade vidtagit rättsliga åtgärder mot ett beslut av *Commissariaat voor de Media* (den nederländska mediamyndigheten) begärde den nederländska *Raad van State* att Europadomstolen skulle avge ett förhandsavgörande om huruvida direktivet omfattar falsk beställ-TV, (NVOD-tjänster, dvs. betala per sändning du ser) som gör det möjligt för användare att se ”multiplexerade” sändningar som de betalar för när de beställer dem. Domen avkunnades inte under 2004¹⁹.

3.2. Jurisdiktion (artikel 2)

Direktivets grundpelare utgörs av principen om ”land varifrån sändningarna härrör”. Därmed får program som är förenliga med lagen i det land varifrån de härrör, i enlighet med bestämmelserna i direktivet, cirkulera fritt inom EU.

Under referensperioden inledde kommissionen ett överträdelseförfarande mot de nederländska myndigheterna mot bakgrund av beslutet från *Commissariaat voor de media* (nederländska mediamyndigheten) om att bevilja sig själv jurisdiktion över kanalerna RTL 4 och RTL 5, vilka sänds av ett programföretag som omfattas av Luxemburgs jurisdiktion. Utan att ifrågasätta de sakliga argumenten från *Commissariaat voor de Media* upphävdes beslutet av *Raad van State*, mot bakgrund av att *Commissariaat voor de Media* inte kan ge sig själv jurisdiktion och därmed orsaka en situation med dubbel jurisdiktion i strid med direktivet. Eftersom den dubbla jurisdiktionen upphörde genom denna dom, beslutade kommissionen att avsluta fallet.

När det gäller undantag från denna princip om land varifrån sändningarna härrör enligt artikel 2a.2 uppstod en konflikt i fråga om ”Extasi TV”. Myndigheterna i Storbritannien meddelade den 20 december 2004 kommissionen att de hade för avsikt att förbjuda den TV-station som kallades ”Extasi TV”. Anledningen till detta var att TV-stationen i fråga hade gjort sig skyldig till uppenbara och allvarliga överträdelser av artikel 22 i direktivet. Det var osäkert vilken medlemsstat som hade jurisdiktion över programföretaget.

Konflikter kring jurisdiktion har också förekommit utanför tillämpningsområdet för artikel 2a.2 i fall då lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten innehåller striktare eller mer detaljerade bestämmelser än lagstiftningen i programföretagets etableringsland.

¹⁸ Samma som föregående.

¹⁹ Mål C-89/04. Domen avkunnades den 2 juni 2005, se kommissionens arbetsdokument som bifogas rapporten.

Till exempel påpekade den svenska radionämnden för kommissionen att den ansåg att kanalerna TV3 och Canal 5, som omfattas av brittisk jurisdiktion, borde omfattas av svensk jurisdiktion. Istället för att ensidigt vidta åtgärder inledde Sverige en dialog mellan de behöriga tillsynsmyndigheterna. I den mån sådana diskussioner inte ifrågasätter principen om land varifrån sändningarna härrör, välkomnar kommissionen ett sådant tillvägagångssätt och erbjuder sitt stöd. Liknande problem uppstod mellan Irland och Storbritannien.

Under referensperioden aktualiserades slutligen också frågan om program från tredjeland som anstiftar till hat och som omfattas av en medlemsstats jurisdiktion enligt artikel 2.4. Flera europeiska satellit-TV-företag sände en kanal med namnet *Al Manar*. Det första land som vidtog åtgärder mot denna kanals sändningar via Eutelsat-satelliterna var Frankrike, som har jurisdiktionen enligt artikel 2.4. Efter att *Al Manar* hade sänt en rad antisemitiska program utfärdade de franska myndigheterna den 13 december 2004 ett föreläggande till satellitföretaget om att upphöra med sändningen av *Al Manar*. Denna dom genomfördes utan dröjsmål och sändningen upphörde den 14 december 2004.

Efter det att de franska myndigheterna hade förbjudit *Al Manar* kunde denna kanal emellertid fortfarande tas emot via satellit-TV-företagen *New Sky Satellite* (med huvudkontor i Haag) och *Hispasat*. Detta gav orsak till ett antal möten och diskussioner mellan medlemsstaterna och kommissionen. Därefter krävde också de nederländska och spanska myndigheterna att *Al Manars* sändningar skulle upphöra. Detta nära samarbete har gjort det möjligt för EU att effektivt bekämpa anstiftan till hat via sändningar från tredjeland.

3.3. Evenemang av särskild vikt för samhället (artikel 3a)

I artikel 3a.1 i direktivet behandlas nationella åtgärder till skydd av evenemang som anses vara av särskild vikt för samhället. Vid utgången av 2004 hade följande medlemsstater tillämpat åtgärderna enligt artikel 3a.1 i direktivet, vilka fortfarande var i kraft, och meddelat dem till kommissionen: Italien, Tyskland, Storbritannien, Österrike och Irland. Kontaktkommittén diskuterade det irländska utkastet till åtgärder (och ställde sig positivt till det) den 30 januari 2003. Åtgärderna offentliggjordes därefter i *Europeiska unionens offentliga tidning* i april 2003²⁰. De belgiska och franska utkasten till åtgärder diskuterades med respektive nationella myndigheter och i kontaktkommittén i mars 2004. Kommittén ställde sig positiv till dem. Under loppet av 2004 anmälde Belgien därefter till kommissionen vilka slutliga åtgärder de vidtagit. Dessa offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning*²¹.

Enligt artikel 3a.2 i direktivet skall en konsoliderad förteckning över de åtgärder som vidtagits av medlemsstaterna offentliggöras en gång om året i *Europeiska unionens officiella tidning*. Den senaste konsoliderade förteckningen offentliggjordes i augusti 2003²².

²⁰ EUT C 100, 26.4.2003.

²¹ EUT C 158, 29.6.2005. Under 2005 anmälde också Frankrike åtgärder till kommissionen (antagna i december 2004), vilka skall offentliggöras i sinom tid.

²² EUT C 183, 2.8.2003. Ingen sammanfattande förteckning offentliggjordes 2004 eftersom inga ändringar just då behövde göras av gällande förteckning. Den nya sammanfattande förteckningen, med de belgiska och franska åtgärderna, kommer att offentliggöras av kommissionen så snart den franska förteckningen har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

I Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt behandlas fortfarande ett fall rörande kommissionens roll i samband med artikel 3a i direktivet²³.

3.4. Gynnad distribution och produktion av TV-program (artiklarna 4 och 5)

Den 28 juli 2004 antog kommissionen det sjätte meddelandet rörande tillämpningen av artiklarna 4 och 5 i direktivet. Rapporten omfattar EU-15 under referensperioden 2001–2002. Den genomsnittliga sändningstiden för europeiska produktioner i EU-15 uppgick 2001 till 66,95 % och 2002 till 66,10 %, vilket motsvarar en ökning på 5,42 procentandelar under fyra år (1999–2002). Andelen europeiska produktioner av oberoende producenter inom EU-15 uppgick 2001 till 37,75 % och 2002 till 34,03 %. Dessa produktioner fyllde med andra ord omkring en tredjedel av all relevant sändningstid och utgjorde i stort sett 50 % av alla europeiska produktioner. Det är långt över den målsättning på 10 % som fastställs i artikel 5 i direktivet. Av dessa resultat framgår det att efterfrågan på nationella och europeiska produktioner, som har ökat konstant under det senaste decenniet, nådde en ny topp under 2002 och nu utgör nära två tredjedelar av alla relevanta sändningar. I förhållande till direktivets krav på 50 % är 66 % ett tillfredsställande resultat som vittnar om styrkan inom den europeiska industrin för audiovisuella tjänster.

Kommissionen utförde under 2004 en frivillig inventering i sju av de nya medlemsstater som gick med i EU den 1 maj 2004, för att bättre kunna utvärdera vilka effekter artiklarna 4 och 5 kommer att ha i de länderna. Föranslutningsperioden januari 2003–april 2004 tjänade som referensperiod. Enligt programtablåerna skulle europeiska produktioner i genomsnitt utgöra 60 % 2003 och 62 % de första månaderna av 2004, vilket efterlevdes till 77 % respektive 83 %. Andelen europeiska produktioner av oberoende producenter uppgick 2003 till 30 % och under de första månaderna av 2004 till 31 %. Eftersom dessa siffror gäller perioden före anslutningen, tyder de på att artiklarna 4 och 5 kommer att tillämpas på tillfredsställande sätt i de berörda medlemsstaterna.

Det sjunde meddelandet rörande tillämpningen av artiklarna 4 och 5 under perioden 2002–2004, som kommissionen förväntas anta under första hälften av 2006, kommer för första gången att innehålla statistik från alla 25 medlemsstaterna.

3.5. Reklamregler (artiklarna 10–20)

3.5.1. Antagande av ett tolkningsmeddelande

Mot bakgrund av utvecklingen av nya reklamtekniker såsom delad skärm, interaktiv reklam, virtuell reklam och även produktplacering antog kommissionen den 23 april 2004 ett tolkningsmeddelande för att klargöra betydelsen av vissa bestämmelser i direktivet.²⁴ I meddelandet anges särskilt hur de relevanta reglerna i direktivet skall tillämpas på delad skärm, miniinslag, säljfrämjande referenser, virtuell sponsring och interaktiv reklam. I enlighet med rättspraxisen från Europeiska gemenskapernas domstol tillämpas i tolkningsmeddelandet principen att förbudet mot en reklamteknik eller reklamtyp endast är tillämpligt om det uttryckligen omfattas av direktivet.

²³ Mål T-33/01. Samråd ägde rum den 7 juli 2005.

²⁴ Tolkningsmeddelande från kommissionen om vissa aspekter på bestämmelserna om TV-reklam i direktivet ”Television utan gränser”, EUT C 102, 28.4.2004, s. 2.

Medlemsstaterna har dock rätt att införa strängare eller mer detaljerade bestämmelser för de programföretag som omfattas av deras jurisdiktion.

3.5.2. *Reklamskyltar runt stadion under sändningen av idrottsevenemang*

Genom den franska lagen mot missbruk av tobak och alkohol (Evin-lagen) förbjuds direkt och indirekt TV-reklam för alkoholhaltiga drycker. Därför måste franska programföretag som sänder landskamper o.d. som huvudsakligen är avsedda för fransk publik, använda alla tillgängliga medel för att se till att reklam för alkoholhaltiga drycker inte framträder på TV-skärmar i Frankrike.

Följande två fall som berör dessa regler har lagts fram för EG-domstolen: Ett överträdelseförfarande²⁵ och en begäran om förhandsavgörande²⁶. Begäran om förhandsavgörande, som är av störst intresse för denna rapport, gäller det faktum att kanal TF1 har uppmanat Groupe Darmon och Girosport, som hade i uppdrag att på dess vägnar förhandla om TV-sändningsrättigheter för fotbollsmatcher, att se till att namn på alkoholhaltiga drycker inte framträdde på TV-skärmen. Till följd av detta fick Bacardi France avslag på en önskan att hyra reklamplats runt idrottsarenan och yrkade därför vid franska domstolar på att TF1, Darmon och Girosport skulle sluta att sätta press på utländska fotbollsklubbar. Mot bakgrund av detta lämnade den franska *Cour de Cassation* en begäran om förhandsavgörande till EG-domstolen av huruvida det franska systemet står i strid med bestämmelserna i gemenskapslagstiftningen, där ibland direktivet.

I sin dom av den 13 juli 2004 konstaterade EG-domstolen att indirekt TV-reklam för alkoholhaltiga drycker, genom reklamskyltar som är synliga när sportevenemang sänds, inte utgör ett separat reklaminslag för varor eller tjänster enligt betydelsen i direktivet. Domstolen ansåg att det skulle vara omöjligt för programföretag att visa sådan reklam uteslutande i pauserna mellan de olika delarna av TV-programmet i fråga. Därmed slog domstolen fast att bestämmelserna i direktivet inte skulle tillämpas i det aktuella fallet och att de franska reglerna om TV-reklam var förenliga med gemenskapslagstiftningen.

3.5.3. *Övervakning*

Kommissionen har regelbundet kontrollerat (tre länder per år) huruvida medlemsstaterna ser till att programföretag under deras jurisdiktion följer bestämmelserna i direktivet rörande reklam. I detta arbete får kommissionen hjälp av en oberoende konsult med uppgift att samla in relevant fakta och information.

Mot bakgrund av övervakningsrapporterna inleddes överträdelseförfaranden mot vissa av medlemsstaterna och ett motiverat yttrande skickades till Belgien. Antalet betydelsefulla överträdelser av direktivets bestämmelser om reklam tydde på att de behöriga myndigheterna i denna medlemsstat inte ordentligt övervakade hur de programföretag som föll under deras jurisdiktion tillämpade bestämmelserna i fråga.

²⁵ Mål C-262/02.

²⁶ Mål C-429/02.

3.6. Skydd av minderåriga och den allmänna ordningen (artiklarna 2a, 22 och 22 a)

Den andra utvärderingsrapporten²⁷ från kommissionen till rådet och Europaparlamentet om tillämpningen av rådets rekommendation av den 24 september 1998 om skydd av minderåriga och den mänskliga värdigheten antogs den 12 december 2003. Ett frågeformulär skickades till medlemsstaterna, EES-staterna och de länder som då var anslutningsstater²⁸.

Den andra utvärderingsrapporten visade att rekommendationen fortfarande tillämpades på olika sätt av medlemsstaterna, men att utvecklingen i allmänhet var positiv.

Den 30 april 2004 följde kommissionen upp den andra utvärderingsrapporten genom att föreslå följande ytterligare rekommendation: Europaparlamentets och rådets rekommendation om skyddet av minderåriga, skyddet av den mänskliga värdigheten och rätten till genmäle med avseende på konkurrenskraften hos den europeiska industrin för audiovisuella tjänster och informationstjänster²⁹.

Denna ytterligare rekommendation lades fram för att hålla jämna steg med de utmaningar den tekniska utvecklingen för med sig. Förslaget bygger på den ursprungliga rekommendationen från 1998 och omfattar mediekompetens, medieutbildning, rätten till genmäle i samtliga medier, samarbete med utbyte av erfarenheter och god praxis mellan tillsynsorgan (även självreglerande) som arbetar med att bedöma eller klassificera audiovisuellt innehåll, samt åtgärder mot diskriminering i alla medier.

Förslaget diskuteras för närvarande i rådet och Europaparlamentet.

3.7. Samordning mellan nationella myndigheter och kommissionen

3.7.1. Kontaktkommitté

Varje enskild medlemsstat har ansvar för tillämpningen av bestämmelserna i direktivet. Regelbundna kontakter med de nationella tillsynsmyndigheterna har upprätthållits, särskilt genom den kontaktkommitté som inrättas genom direktivet (artikel 23a). Under den period som omfattas av denna rapport träffades kommittén fem gånger.

Kommittén har genomfört de uppgifter som tilldelats den genom direktivet. Den har avgett yttranden enligt det förfarande som fastställs i artikel 3a.2 om evenemang av särskild vikt för samhället³⁰.

I syfte att underlätta genomförandet av direktivet genom regelbundna samråd om praktiska problem som uppkommer i samband med tillämpningen, har kontaktkommittén bland annat diskuterat kommissionens tolkningsmeddelande om reklam.

Under 2002–2004 diskuterades översynen av direktivet vid flera möten i kontaktkommittén. Kommissionen rapporterade till kommittén om det offentliga samrådet 2003 och fokusgruppernas arbete³¹.

²⁷ KOM(2003) 776 slutlig, 12.12.2003.

²⁸ Se http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/new_srv/secondreport_en.htm.

²⁹ KOM(2004) 341 slutlig, 30.4.2004.

³⁰ Se punkt 3.3 i denna rapport.

³¹ Se punkt 4 i denna rapport.

Kontaktkommittén informerades också om Storbritanniens avsikt att vidta åtgärder enligt artikel 2a i direktivet och diskuterade hur det bestäms vilken medlemsstat som skall vara behörig³².

3.7.2. Gruppen av tillsynsmyndigheter

Även om direktivet inte uttryckligen tar upp de nationella tillsynsmyndigheterna, kallade kommissionen den 27 mars 2003 till ett första möte i tillsynsmyndigheternas högnivågrupp. I denna ingår medlemsstaternas myndigheter med ansvar för genomförandet av sändningsreglerna. Dessa möten, som i genomsnitt hålls två gånger per år, har till syfte att förstärka samarbetet mellan nationella tillsynsmyndigheter för att se till att EU:s regelverk tillämpas på ett enhetligt sätt.

4. ÖVERSYN AV DIREKTIVET

Översynen av direktivet – inklusive offentliga samråd och ett skriftligt samråd – inleddes 2003 med det arbetsprogram som bifogades den fjärde rapporten om direktivets tillämpning³³.

Kommissionen drog sin slutsats från detta första samråd i sitt meddelande om framtiden för europeisk lagstiftning på det audiovisuella området³⁴. För att säkerställa att direktivet även i fortsättningen påverkar den fria rörligheten för TV-sändningar inom EU på ett positivt sätt, fastställdes det vilka frågor som behöver tas upp på medellång sikt. Genom meddelandet från 2003 inrättades fokusgrupper med experter som skall diskutera dessa frågor.

Europaparlamentet deltog aktivt i samrådsförfarandet, framför allt genom att flera parlamentsledamöter var delaktiga i det³⁵. Kommissionens räknar med att kunna anta ett utkast till lagförslag i slutet av 2005.

5. INTERNATIONELLA ASPEKTER

5.1. Utvidgningen

Under rapporteringsperioden ökade EU:s medlemsstater från 15 till 25. De tio nya medlemsstaterna anslöt sig till unionen den 1 maj 2004.

Förhållandena mellan unionen och de (dåvarande) kandidatländerna utvecklades i enlighet med föranslutningsstrategierna. Mot bakgrund av de framsteg som gjorts med att anpassa den nationella lagstiftningen till direktivet avslutades förhandlingarna om kultur och audiovisuell politik med de framtida medlemsstaterna slutligt vid Europeiska rådets möte i Köpenhamn i december 2002. Kommissionen övervakade processen och var särskilt intresserad av att en lämplig administrativ och juridisk förmåga att tillämpa direktivet skulle byggas upp.

³² Se punkt 3.2 i denna rapport.

³³ KOM(2002) 778 slutlig, 6.1.2003.

³⁴ KOM(2003) 784 slutlig, 15.12.2003.

³⁵ Flera parlamentsledamöter fungerade som rapportörer vid Liverpoolkonferensen. Den rapport som utarbetades av Henri Weber om tillämpningen av artiklarna 4 och 5 gäller översynen av direktivet.

EU håller nu på att förbereda nästa utvidgning. Bulgarien och Rumänien väntas gå med i Europeiska unionen 2007. Kroatien och Turkiet är kandidatländer.

I fråga om länderna på västra Balkan har Europeiska rådet vid ett flertal tillfällen betonat att de har goda utsikter att bli medlemmar av EU. Kommissionen eftersträvar i samarbete med Europarådet att dessa länders lagstiftning på det audiovisuella området skall samordnas med EU:s mediebestämmelser.

5.2. Samarbetet med Europarådet

Samarbetet mellan Europeiska kommissionen och Europarådet har utvecklats ytterligare, särskilt när det gäller informationsutbyte i samband med utvecklingen av den europeiska konventionen om gränsöverskridande television. En representant för kommissionen har i egenskap av observatör deltagit vid fem möten i den ständiga kommittén för gränsöverskridande television (T-TT) och fyra möten i styrkommittén för massmedia (CDMM), liksom på Europarådets ministerkonferens om massmedia, som hölls i Kiev.

6. SLUTSATSER

Direktivet om television utan gränser lyckas fortfarande säkerställa en fri marknad för televisionstjänster inom Europeiska unionen. De grundläggande mål av allmänt intresse som direktivet skall säkerställa genom ett minimum av harmonisering på den inre marknaden är fortfarande aktuella. Direktivet säkerställer att den audiovisuella sektorn i Europa regleras effektivt och rapporten bekräftar att en gemensam europeisk hantering av audiovisuella angelägenheter är berättigad.

Utvecklingen av marknaden och de tekniska lösningarna har emellertid skapat ett behov av att se över EU:s gällande regelverk. Kommissionen har därför för avsikt att lägga fram ett förslag om översyn av direktivet i slutet av 2005.